

Envellir

DES DE LA BUTACA D'EN VOLTAIRE

Que la nostra societat experimenta, en conjunt, un envelliment progressiu de la població és una afirmació en què tots podem estar d'acord. Aquest canvi demogràfic té repercussions en diferents àmbits i en dimensions i categories diverses. Un altre fenomen, per altra banda, comença a ensenyar la pota: una progressiva disminució dels que enteníem com a nuclis familiars clàssics. Cada vegada més, trobem ciutadans o ciutadanes que fan un viatge vital en solitari o compartint estones o projectes vitals transitoris amb altres. Aquests ciutadans manifesten, de manera escrita, com volen ser atesos en la part final de la vida. Per no parlar de tota la tropa d'eclesiàstics, mascles i femelles, que van decidir retirar-se de la vida civil i viure en comunitat; és el cas, sobretot, de les comunitats catòliques. En aquest grup hi podríem incloure bahais, budistes, evangèlics -però en aquest cas, la població és més jove o manté estructures familiars. Un "mantra" que es repeteix de manera molt freqüent en diverses institucions sanitàries és que l'atenció a les persones amb necessitats sociosanitàries, ha de ser primer a casa o el més a prop de casa.

Tot plegat ve tomb pel rebombori encetat per divergències de criteri, i amb un rerefons econòmic, per les germanes, encara residents, al convent de les Caputxines. A part del seu cas particular, no ens costaria gaire trobar situacions semblants en altres convents i comunitats catòliques. Comunitats envellides, amb residents solidaris entre ells/es, amb un augment de les limitacions físiques i cada vegada més necessitats d'ajuts de tipus sanitari i fins i tot de tipus social. Fins aquí res de diferent d'allò que pot passar a la majoria dels ciutadans i ciutadanes. Però, ens cal plantejar un dubte, al meu parer, estèril: els membres d'un convent tenen dret, com a persones, a decidir el seu futur? Poden opinar com faria qualsevol altra persona humana, com volen ser atesos/es? El dubte pot ofendre qualsevol sensibilitat per mínima que sigui. Estem parlant d'un dret que tenim com a ciutadans i que el pla de salut de Catalunya inclou com a línia prioritària estratègica: l'opinió de la persona atesa i el pla de voluntats d'atenció anticipades. Es curiós, com l'excm. i rvdm. sr. bisbe pot actuar en aquest cas com els familiars de ciutadans de la plebs; el patrimoni per sobre de l'atenció a les necessitats i voluntats de les persones.

Consistori de Manresa: Vic 2 - Manresa 0. Proposo demanar el trasllat de la Seu del bisbat a Manresa. O ens cal un altre Miracle com el de la Llum?